

**Hebben wij
de volledige
Bijbel?**

HEBBEN WIJ DE VOLLEDIGE BIJBEL?

JESUS HEEFT uitvoerwaarschijnlijk vastgesteld dat „de hemel en de aarde zullen voorbijgaan, maar Mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan” (Matth. 24:35; Markus 13:31; Lukas 21:33)

Heeft Jezus deze belofte gehouden? Is de VOLLEDIGE Bijbel voor ons mensen het WOORD VAN GOD? Of heeft Christus hierin slechts een voorbeeld gegeven?

door Herbert W. Armstrong

Petrus verklaart dat het WOORD VAN GOD het Woord des Heren blijft en dat het WOORD VAN GOD het Woord des Heren is.

Dit zijn de grondbeginselen, onveranderlijke beloften. De God die niet kan falen heeft beloofd dat Zijn Woord niet vergaan zou. Maar hoe weten we uit welke boeken Zijn Woord is verzameld?

Wie vormt het UITSPREKENDE WOORD dat bepaalt welke boeken het geïnspireerde Woord van God zijn? Wie zijn de bewaarders ervan? Heeft God het aan ieder persoonlijk overgelaten (of aan een bepaald kerkgenootschap) om voor zichzelf uit te maken welke boeken geacht worden het „geïnspireerde Woord van God” te zijn?

Tegenvoegde boeken?

Eén religieuze groep bewaart in haar publicaties dat de Bijbel „haar boek” is, en dat het WOORD VAN GOD het Woord des Heren is. Een andere religieuze groep heeft te bepalen welke boeken het WOORD VAN GOD zijn, en welke als in het Nieuwe

AMBASSADOR COLLEGE PRESS

Pasadena, California

HEBBEN
WIL DE
VOLLEDIGE
BIJBEL?

**DIT BOEKJE MAG NIET VERKOCHT
WORDEN.** Het is een kosteloze
publikatie in het algemeen belang
uitgegeven door Ambassador College.

Copyright © 1972 Ambassador College (U.K.) Limited

Alle rechten voorbehouden

De Bijbel is samengesteld uit 66 geïnspireerde boeken. Maar in sommige Bijbels zijn nog zeven andere boeken opgenomen, die „de apocriefen” genoemd worden. Zijn deze toegevoegde boeken door God geïnspireerd? Bestaan er z.g. „verloren” bijbelboeken?

JESUS HEEFT onvoorwaardelijk vastgesteld dat „de hemel en de aarde zullen voorbijgaan, maar MIJN woorden zullen *geenszins* voorbijgaan” (Matth. 24:35; Markus 13:31; Lukas 21:33).

Heeft Jezus deze belofte gehouden? Is de VOLLEDIGE Bijbel voor ons mensen van vandaag bewaard gebleven? Of heeft Christus hierin gefaald?

Petrus werd geïnspireerd te schrijven: „Maar het Woord des Heren *blijft in der eeuwigheid*” (1 Petrus 1:25).

Dit zijn GODDELIJKE, onverbreekelijke beloften! De God die niet kan falen heeft beloofd dat Zijn Woord niet vergaan zou. Maar hoe weten we uit wélke boeken Zijn Woord is samengesteld?

Wie vormt het UITEINDELIJKE GEZAG dat bepaalt welke boeken het geïnspireerde Woord van God zijn? Wie zijn de bewaarders ervan? Heeft God het aan ieder persoonlijk overgelaten (of aan een bepaald *kerkgemeenschap*) om voor zichzelf uit te maken welke boeken geacht worden het „geïnspireerde Woord van God” te zijn?

Toegevoegde boeken?

Eén religieuze groep beweert in haar publikaties dat de Bijbel „haar boek” is. Zij beweert dat zij alléén het gezag heeft te bepalen welke boeken in zowel het Oude als in het Nieuwe

Testament behoren — dat *zij alléén* gebruikt wordt om de Bijbel te bewaren.

Zij geeft openlijk toe dat het uitsluitend op háár gezag is dat de apocriefe boeken — zeven boeken en gedeelten van twee andere — aan het Oude Testament zijn toegevoegd en dat deze verschenen zijn in de bijbelvertalingen van enige andere richtingen.

Is de een of andere zich christelijk noemende kerk het instrument dat Christus gebruikt om te bepalen welke boeken geïnspireerd zijn en welke niet? Heeft God aan mensen het gezag gegeven deze bindende beslissing voor de christelijke wereld te maken?

Zijn deze toegevoegde boeken wérkelijk geïnspireerd? Hebben Jezus en de apostelen ze ooit erkend of eruit geciteerd? Hebben zij ze *goedgekeurd*?

U kunt ze in sommige bijbelvertalingen aantreffen. Het zijn: „Tobias”, „Judith”, „Wijsheid”, „Ecclesiasticus”, „Baruch” en 1 en 2 „Makkabeeën”. Behalve deze zeven boeken zijn er nog 107 verzen aan het eind van het boek Esther toegevoegd. In het midden van het derde hoofdstuk van het boek Daniël is ingelast „het gezang van de drie mannen in het vuur” en aan het eind van het boek Daniël is een 13e hoofdstuk „Susanna en de ouderlingen” en het 14e hoofdstuk „Bel en de draak” toegevoegd!

In oudere uitgaven van sommige Bijbels verschenen zelfs nog andere apocriefe boeken.

Is de Bijbel zonder deze toevoegingen onvolledig? Of zijn het menselijke toevoegingen die niet gerechtvaardigd zijn; erin gezet door mensen die geen goddelijk gezag bezaten?

Vanwaar de naam „apocriefen”?

Waarom worden deze toegevoegde boeken de „apocriefen” genoemd? Wat betekent het woord *apocrief*? Het komt van het Griekse woord *apokrupto* dat „geheim houden” betekent. Met andere woorden deze boeken werden niet openlijk aan de gemeenschap gegeven. Het waren *mystieke* boeken!

Maar deze zeven toegevoegde boeken en vier andere hoofdstukken of secties zijn feitelijk *slechts enkele* van de vele honderden legendarische boeken die gewoonlijk de „apocriefe geschriften” worden genoemd. Er waren tientallen oude apocriefe of onechte „evangelien”, „handelingen”, „brieven” en „apocalypsen”. Er zijn titels onder zoals „Het evangelie volgens de

Egyptenaren”, „Het evangelie van de geboorte van Maria”, „De handelingen van Petrus”, en „De apocalypse van Maria”.

Tussen 200 v.Chr. en 100 n.Chr. verschenen er onder de joodse Essenen eveneens vele apocriefe werken, zoals „De opneming van Mozes”, „De hemelvaart van Jesaja”, „3 en 4 Ezra”, „Het testament van de twaalf patriarchen”, „Het testament van Abraham”, „Het boek Henoch” en nog veel later verscheen een ander frauduleus werk: „Het boek des oprechten”.

Vele van deze werken zijn zo fantastisch — het bedrog lag er zo duidelijk op — dat ze noch door de joden, noch door de katholieken en protestanten ooit aanvaard zijn. De meeste ervan zijn frauduleus, opzettelijk geschreven zogenaamd door beroemde mannen ten einde het een of andere *mysterieuze*, verborgen dogma de kerk binnen te smokkelen. Let erop dat de zeven toegevoegde boeken die in sommige bijbeluitgaven worden aangetroffen, toegeschreven worden aan Salomo, Baruch en Jeremia — dat de ingelaste hoofdstukken toegeschreven worden aan Esther en Daniël, aan Sadrach, Mesach en Abednego. Werden deze toevoegingen werkelijk door deze personen samengesteld? Of is het allemaal bedrog?

Onechte geschriften werden voorzegg

Paulus waarschuwde de Thessalonicensen: „Dat gij niet haastelijk bewogen wordt van verstand, of verschrikt, noch door geest, noch door woord, noch door zendbrief, *als van ons* geschreven... Dat u niemand verleide op enigerlei wijze...” (2 Thess. 2:2-3). Ziet u dat? Binnen enkele maanden nadat Paulus Thessalonica bezocht had, trachtten valse leraren de christenen te bedriegen door het schrijven van onechte brieven in de naam van de apostel Paulus. Wekt het dan enige verwondering dat heel de wereld in die tijd overstroomd werd door onechte, apocriefe, pseudo-bijbelse werken?

Sla nu Jeremia 23 op en lees wat voorzeggd werd dat ook in oudtestamentische tijden zou gebeuren. Begin met vers 32: „Zie, Ik zál de profeteerders van *leugenachtige* dromen! luidt het woord des Heren, die zij vertellen om mijn volk te misleiden door hun leugens... Ik heb hen niet gezonden en hun geen opdracht gegeven; zij zijn dit volk niet van het minste nut, luidt het woord des Heren” (N. Vert.).

Lees ook vers 25 en 26: „Ik heb gehoord wat de profeten zeggen, die in mijn naam vals profeteren: Ik heb gedroomd, ik

heb gedroomd! Tot hoelang? — is er iets in het hart van de profeten, die leugen profeteren en profeten zijn van de bedriegerij van hun hart . . . ?”

Begrijp dit goed! Volgens de profetieën zouden er stortvloeden van onwaarachtige gezichten, dromen en valse profetieën zijn om de mensen te bedriegen. Hoewel deze frauduleuze geschriften „in de naam des Heren” kwamen, waren ze niet *van de Heer*. De meeste zijn verdwenen en verloren gegaan. Maar enkele ervan zijn gebleven.

Aan *wie* had God, te midden van deze stroom van frauduleuze, bedriegelijke geschriften, *Zijn gezag gegeven om VOOR ALTIJD te bepalen welke de geïnspireerde boeken van de Bijbel waren en deze te bewaren?* Werd het aan ieder persoonlijk overgelaten, of aan een bepaalde kerkelijke richting?

„Aan de Jood”

Lees het geïnspireerde antwoord van Paulus in Romeinen 3:1-2: „Welk is dan het voordeel van de Jood? Of welk is de nuttigheid der besnijdenis? Vele in alle manier; want dit is wel het eerste, dat HUN de Woorden Gods zijn toebetrouwd.”

Aan wie waren de Woorden van God, de Bijbel, in oudtestamentische tijden toebetrouwd? Aan een kerkelijke richting? Of werd het aan de mensen zelf overgelaten? Nee! *Het werd aan de joden toebetrouwd. Het werd aan hún zorg toevertrouwd!*

Let nu eens op Handelingen 7:37-38: „Deze is de Mozes, die tot de kinderen Israëls gezegd heeft: De Heer, uw God, zal u een Profeet verwekken uit uw broederen, gelijk mij; Die zult gij horen. Deze [Mozes] is het, die in de vergadering des volks in de woestijn was met de Engel [of Boodschapper — Jezus Christus], Die tot hem [Mozes] sprak op de berg Sinai, en met onze vaders; welke DE LEVENDE WOORDEN ONTVING, OM ONS DIE TE GEVEN.” De oudtestamentische woorden werden aan de vergadering — gemeente of kerk — in de woestijn gegeven — aan de oudtestamentische Kerk. Het werd niet aan ieder persoonlijk overgelaten.

Hoewel zij aan de Kerk in de oudtestamentische tijd waren toebetrouwd, moesten ze voor ons gegeven — *bewaard* — worden. Petrus werd geïnspireerd om over de profeten te schrijven: „Hun werd geopenbaard, dat zij niet zichzelf, maar u *dienden* met die dingen, welke u thans verkondigd zijn bij monde van hen, die

... u het Evangelie hebben gebracht ...” (1 Petrus 1:12, *N. Vert.*). God heeft Zijn profeten geïnspireerd Zijn boodschap aan de oudtestamentische Kerk te richten. God kende Zijn bestuur aan die Kerk toe. Die Kerk werd bij goddelijk decreet verantwoordelijk gesteld Zijn Woord *voor altijd* te bewaren.

Hier volgt het getuigenis van Jezus zelf aangaande wie in die Kerk met gezag bekleed was: „Toen sprak Jezus tot de scharen en tot Zijn discipelen, zeggende: *De schriftgeleerden en de Farizeeën zijn gezeten op de stoel van Mozes; daarom, al wat zij u zeggen dat gij houden zult, houdt dat en doet het; maar doet niet naar hun werken; want zij zeggen het, en doen het niet*” (Matth. 23:1-3). God bevestigde door Mozes Zijn bestuur in Zijn Kerk — de oudtestamentische Kerk. In de dagen van Jezus zaten de *Farizeeën en de schriftgeleerden* op de stoel van Mozes en bezaten zijn gezag.

En wat was de plicht van de schriftgeleerden? Het Woord van God te bewaren, dit te kopiëren en van generatie tot generatie te reproduceren. De Farizeeën waren verantwoordelijk voor het bestendig *voorlezen* van de Schriften in de synagogen.

Deze leiders mogen niet oprecht van hart geweest zijn; *toch zei Jezus dat zij het gezag hadden*. Zij werden, ondanks zichzelf, door God gebruikt om Zijn Woord te bewaren.

Jezus erkende nogmaals onvoorwaardelijk hun gezag toen Hij in Mattheus 5:18 zei: „Want voorwaar zeg Ik u: *TOTDAT* de hemel en de aarde voorbijgaan, zal er *niet één jota noch één tittel van de wet voorbijgaan*, totdat het alles zal zijn geschied”. Hij zette het weer uiteen in Lukas 16:17: „En het is lichter, dat de hemel en de aarde voorbijgaan, dan dat een tittel der wet valle”. Christus sprak hier over de wet en de profeten (Matth. 5:17; Lukas 16:16) — het Oude Testament! De joden bewaarden *iedere letter* van Gods Woord. Jezus zei dat er niet één ontbrak. En als er niet één letter ontbrak, dan ontbrak er zeker geen enkel boek!

Maar *wáár* was het centrum van gezag in de joodse wereld? Berustte het gezag in laatste instantie bij de joodse schriftgeleerden in Egypte, in Babylon of in Rome? Waar was het centrale gezag waar de oudtestamentische Kerk zich op verliet?

Jeruzalem was het centrum

Iedere Kerk heeft een hoofdzetel. In de oudtestamentische Kerk stond God toe dat Zijn bestuur vanuit een centraal punt werd uitgevoerd: „Wanneer een zaak aan het gericht voor u te

zwaar zal zijn ... zijnde *twistzaken* in uw poorten [dit kon onenigheid inhouden over welke boeken de geïnspireerde boeken van de Bijbel waren], zo zult gij u opmaken, en *opgaan naar de plaats, die de Heer, uw God, verkiezen zal*; en gij zult komen tot de Levietische priesters, en tot de rechter, die in die dagen zijn zal; en gij zult ondervragen, en zij zullen u de zaak des rechts aanzeggen. En gij zult doen naar het bevel des woords, dat zij u zullen aanzeggen, van diezelfde plaats, die de Heer verkiezen zal, en gij zult waarnemen te doen naar *alles, wat zij u zullen leren*" (Deut. 17:8-10).

De hoofdzetel was de plaats die God koos. Waar was die? Sla Psalm 78:67-68 eens op: „Doch Hij [de Heer] verwierp de tent van Jozef, en de stam van Efraïm verkoos Hij niet. Maar Hij *verkoos de stam van Juda*, de berg Sion, die Hij liefhad.”

Hoewel God Zijn openbaring aan de gehele oudtestamentische Kerk gaf — aan alle stammen van Israëel — verkoos Hij toch de ene stam van Juda — de joden — boven al die andere stammen. Daarom zei Paulus in Romeinen 3 dat het de joden waren — het Huis van Juda — niet de andere stammen — aan wie de openbaring van God was toebetrouwd.

Maar waar was de hoofdzetel van de stam van Juda? Vers 68 van Psalm 78 zegt „de berg Sion” — *waar Jeruzalem is*. In de tijd dat de natie Israëel zich van de stam van Juda afscheidde, lezen we in 1 Koningen 11:13: „Doch Ik zal het gehele koninkrijk niet afscheuren; één stam zal Ik uw zoon [de zoon van Salomo] geven, om Mijns knechts Davids wil, en om JERUZALEMS wil, *dat Ik verkoren heb*”.

Nu hebben we dus de juiste Kerk — de oudtestamentische Kerk; de juiste stam — Juda, de joden; de juiste plaats — Jeruzalem; de juiste leiders — de schriftgeleerden en Farizeeën. Daar moeten we dus naar zien wat het gezag betreft, dat bepaalt welke boeken tot het „Oude Testament” behoren. Dit was dus de enige plaats op aarde waar God toezag op het bewaren van Zijn Woord — het Oude Testament. Bevonden de apocriefen zich onder de heilige Schrift die door deze schriftgeleerden te Jeruzalem bewaard werden?

Welke boeken werden er bewaard?

Jezus erkende het gezag van de schriftgeleerden en Farizeeën. In feite had *Jezus*, voor Hij naar de aarde kwam, *de schriftgeleerden en Farizeeën uitgekozen* in de stoel van Mozes

te zitten en als de bewaarders van Zijn Woord op te treden. Christus is de „HEER” van het Oude Testament wiens bestuur de schriftgeleerden en Farizeeën bevolen waren uit te voeren. Let nu op *welke Schriften*, die de officiële goedkeuring van Zijn oudtestamentische Kerk droegen, door Christus erkend werden. Sla Lukas 24:44-45 eens op:

„En Hij [Jezus] zeide tot hen [de discipelen]: Dit zijn de woorden, die Ik tot u sprak, als Ik nog met u was, namelijk dat het alles moest vervuld worden, wat van Mij geschreven is IN DE WET VAN MOZES, EN DE PROFETEN, EN PSALMEN.” De Schriften waren, volgens het getuigenis van Jezus, op de juiste wijze verdeeld in „de Wet, de Profeten en de Psalmen”. Deze drievoudige verdeling hebben de joden tot op de huidige dag onveranderd bewaard. De „Wet” bestaat uit de eerste vijf boeken van de Bijbel, Genesis tot Deuteronomium, de „Profeten” zijn Jozua, Richteren, 1 en 2 Samuël, 1 en 2 Koningen (de vroegere profeten) en Jesaja, Jeremia, Ezechiël en de twaalf „kleine” profeten (de latere profeten). En de derde grote indeling van het Hebreeuwse Oude Testament — de „Psalmen” genoemd omdat het boek der Psalmen het eerste gedeelte van deze indeling vormt — bevat de Psalmen, Spreuken, Job, vervolgens de vijf kleinere boeken — het Hooglied van Salomo, Ruth, Klaagliederen van Jeremia, Prediker en Esther — gevolgd door Daniël, Ezra, Nehemia en — als een laatste samenvatting van het gehele Oude Testament — 1 en 2 Kronieken!

U kunt zien dat deze boeken die door de joden bewaard zijn precies dezelfde zijn als die u in de Statenvertaling en andere vertalingen van vandaag kunt aantreffen. (De andere volgorde van de boeken van het Oude Testament is het gevolg geweest van de recente invloed van de Latijnse Vulgaat op de vertalers.) *De apocriefen hebben nooit deel uitgemaakt van de geïnspireerde boeken van de Bijbel waaruit ons Oude Testament is samengesteld!*

Hier hebben we dus het absolute bewijs dat Jezus het gezag erkende van precies *hetzelfde aantal boeken als wij tegenwoordig in het Oude Testament hebben*. Er zijn slechts 39 geïnspireerde boeken waaruit het Oude Testament is samengesteld. Wij bezitten tegenwoordig het VOLLEDIGE Oude Testament.

Het is daarom bewezen dat de zeven toegevoegde apocriefen onecht zijn. Zij hebben nooit deel uitgemaakt van het Oude Testament dat de joden bewaarden. De apocriefe geschriften — de meeste zijn vervalsingen — zijn absoluut niet geïnspireerd.

Sommige ervan, zoals 1 en 2 Makkabeeën, zijn historisch gezien betrekkelijk accuraat, hoewel zij elkaar op bepaalde punten tegenspreken.

In Jezus' tijd werden deze 39 afzonderlijke boeken van het Oude Testament dikwijls op 22 rollen bijeengebracht zoals we in Josephus lezen: „Want wij [de joden] hebben geen ontelbare menigte van boeken onder ons die elkaar tegenspreken en niet met elkaar overeenstemmen, maar slechts 22 boeken, die de optekeningen bevatten van al de voorbijgegangene tijden; waarvan terecht geloofd wordt dat ze van goddelijke oorsprong zijn” (Flavius Josephus, *Tegen Apion*, boek 1, afd. viii).

De apocriefen werden nooit in de Schriften aangehaald

Sommige mensen beweren ten onrechte dat de apostelen uit de apocriefen citeerden, of dat zij de apocriefen als gezaghebbend aanmerkten. Deze bewering is niet juist. De apocriefen werden 700 jaar nadat de drie indelingen van het Oude Testament onder gezag voltooid werden, door mensen aan de geïnspireerde boeken van het Oude Testament toegevoegd. Denkt u zich dat eens in! Zij werden niet eerder dan 400 jaar ná de geboorte van Christus op bedriegelijke wijze ingelast.

Maar wat moeten we denken van de bewering dat de apostelen een Griekse vertaling van het Oude Testament aanhaalden waarin ook de apocriefen waren opgenomen?

Hier komt het antwoord van Paulus:

Paulus geloofde en sprak over „niets ... buiten hetgeen de profeten en Mozes [de wet] gesproken hebben, dat geschieden zou” (Hand. 26:22). Hij aanvaardde „alles, wat in de wet en de profeten geschreven is” — het Oude Testament! (Hand. 24:14.) Paulus zei niet dat hij in de wet, de profeten en de apocriefen geloofde.

De apocriefen werden geschreven tussen de tijd van Ezra en Gods geïnspireerde profeten en de tijd van Christus — een tijd gedurende welke God opgehouden had Zijn profeten te zenden. Volgens algemeen getuigenis dat door iedereen erkend wordt, leefde de laatste van de oudtestamentische profeten in de tijd van Nehemia.

De apocriefen hebben geen goddelijk gezag achter zich. Zij zijn niet van God afkomstig. Op talrijke plaatsen *weerspreken* ze openlijk het geïnspireerde Woord van God. Ze introduceren heidense fabels en bijgeloof.

De apocriefen ontstonden in het geheim onder de Essenen, die vele van de gewoonten van de heidenen om hen heen hadden overgenomen.

Let eens op de inleiding van Schuhmacher tot de gecensureerde katholieke Bijbel, die uitgegeven wordt door het Douay Bible House te New York. Deze gedurfd inleiding beweert: „De Grieks sprekende joden in de diaspora, vooral die in Egypte, erkennen boeken als heilig waartegen de joden in Palestina in de loop der tijden achterdocht begonnen te koesteren en die ze in de na-christelijke tijden verwierpen omdat ze niet van goddelijke oorsprong waren. De protestanten volgden de traditie van de Palestijnse joden [de z.g. joods-Palestijnse canon] en verwierpen een aantal van de boeken die de Helleense joden in de diaspora [in hun canon van de Septuagint] als heilig aanvaardden. De katholieken volgen de traditie van de Helleense joden . . .”

Deze bewering heeft geen historische gronden. Laten we de geschiedkundige feiten eens bekijken.

De FEITEN der geschiedenis!

Ten eerste misten de joden in de diaspora, degenen die in heidense landen woonden en niet in Palestina, het gezag om voor zichzelf te beslissen welke boeken tot de Bijbel behoorden.

Ten tweede: de joodse gemeenschappen verlieten zich altijd op Jeruzalem aangaande enige beslissing in laatste instantie over de canon (de boeken die de regel of maatstaf vormen waarbij wij moeten leven — canon betekent „regel”).

Ten derde: de joden in de diaspora aanvaardden geen andere canon dan de boeken die door de joden in Judea aanvaard waren. De joodse filosoof Philo van Alexandrië, die in Egypte woonde, bezigde geen aanhalingen uit de apocriefen en hij verschaft niet de geringste grond voor de veronderstelling dat de joden in Alexandrië in zijn tijd geneigd waren enige van de boeken der apocriefen in hun canon van 'heilige Schriften' te aanvaarden (H.E. Ryle, *Philo in Holy Scripture*, blz. xxxiii). Verder: „Als er controversen bestond tussen de diaspora en Palestina betreffende de canon, dan zou men één of andere toespeling erop van Philo verwachten, maar er is geen enkele”, schrijft E. Earle Ellis, in zijn boek *Paul's Use of the Old Testament*, blz. 34.

Sommige godsdienstige autoriteiten matigen zich een oordeel aan en nemen zonder meer aan dat de geïnspireerde nieuwtesta-

mentische apostelen slechts uit één Griekse vertaling citeerden nl. de „Septuagint”. Zij namen verder aan dat deze vertaling de apocriefen bevatte. Deze Griekse vertaling van het Oude Testament werd omstreeks 275 v.Chr. ter hand genomen. (Sommige plaatsen deze in de tweede eeuw v.Chr., enige tijd later.) Slechts de eerste vijf boeken van de Bijbel — de boeken van Mozes — werden oorspronkelijk vertaald. „Wanneer en door wie de andere boeken werden toegevoegd is geheel onbekend”, zegt Frederic G. Kenyon in *The Text of the Greek Bible*. „Enkele boeken zijn bijna woord voor woord vertaald; andere, zoals Job en Daniël zijn nogal vrij vertaald . . . In de Griekse vertaling van Jeremia ontbreken ongeveer 2700 woorden en de indeling is ten dele anders . . .” (uit de *Text of the Old Testament*, door Ernst Würthwein, blz. 37).

Dit is wat professor Kenyon verder zegt over de Septuagint en de verschillende verminkingen erin: „In het boek Job is de Septuagint ongeveer een zesde korter dan de Hebreeuwse tekst en er zijn grote afwijkingen in Jozua, 1 Samuël, 1 Koningen, Spreuken, Esther en Jeremia, en kleinere afwijkingen in andere boeken” (*Text of the Greek Bible*, blz. 29).

Septuagint oorspronkelijk zonder de apocriefen

De Septuagint geniet in feite geen gezag. Een gedeelte ervan mag goed vertaald zijn, speciaal de wet, maar veel ervan was totaal verminkt. Maar dit is niet alles. *De Griekse vertaling (Septuagint) van het Oude Testament was reeds volledig* voordat de meeste van de apocriefen zelfs geschreven waren! (Zie Edersheim in *The Life and Time of Jezus the Messiah*, blz. 26.) De katholieke bisschop Cyrillus van Jeruzalem, die omstreeks 315 n.Chr. werd geboren, zei dat tot die tijd erkend werd dat de Septuagint niet de apocriefen bevatte. Hij schreef: „Lees de Heilige Schrift — dat wil zeggen de 22 boeken van het Oude Testament die de 72 vertolkers vertaalden . . .” — de Septuagint. Let erop dat er geen 22 boeken plus zeven toegevoegde boeken waren! Er waren slechts de 22 rollen die vertaald werden (de 39 boeken van het hedendaagse Oude Testament, weet u nog wel, werden vroeger dikwijls op 22 rollen geschreven).

Zelfs indien de apostelen uit de Septuagint hadden geciteerd, dan zou dit daarom nog geen bewijs zijn dat de apocriefen daardoor erkend zouden moeten worden. Het toevoegen van

apocriefe boeken aan het Oude Testament begon niet eerder dan ongeveer 80 n.Chr. Talrijke frauduleuze boeken werden langzamerhand in de geïnspireerde canon geïntroduceerd. *Geen twee exemplaren van de vroegste katholieke Bijbels stemmen met elkaar overeen met betrekking tot welke apocriefe boeken toegevoegd dienden te worden.* Het duurde tot 397 n.Chr., tijdens de Synode van Carthago, voordat Augustinus, de Kanaänitische bisschop van Hippo in Noord-Afrika, de Synode van Carthago ertoe bracht om zeven apocriefe boeken in 't algemeen goed te keuren. Nog ten tijde van 363 n.Chr., tijdens de Synode van Laodicea, verwierp de Griekse Kerk de apocriefen in hun geheel. En de rooms-katholieke geleerde Hiëronymus, die de Latijnse Vulgaat samenstelde, verwierp de apocriefen *en baseerde zijn vertaling direct op het Hebreeuwse Oude Testament.* Pas op 8 april 1546, tijdens het Concilie van Trente, werden degenen die de apocriefen verwierpen tot „*anathema van Christus*” verklaard! Hier hebben we het *gezag van mensen* die bepaalden wat anderen moesten geloven. Dit was níet het gezag van God.

De bewijsvoering is overweldigend — de apostelen gebruikten de apocriefen niet en keurden ze evenmin goed.

Vanaf de derde eeuw werden slechts geleidelijk aan verschillende apocriefe geschriften aan de Septuagint toegevoegd. Een verder bewijs is dat *geen twee der oudste exemplaren van de Septuagint* dezelfde apocriefe boeken bevatten. Dit is een ABSOLUUT BEWIJS dat de Alexandrijnse joden geen vastgestelde canon (lijst van geïnspireerde boeken) hadden waaronder de apocriefen waren inbegrepen. De toevoeging van de apocriefen aan de Septuagint — de Griekse vertaling van het Oude Testament — was een kwestie van menselijke traditie. Er waren zóveel verschillende apocriefe boeken in omloop in de westerse wereld dat er in 397 n.Chr. een synode voor nodig was om te bepalen welke boeken als „goedgekeurd” in aanmerking zouden komen.

De apocriefen zijn dus geen deel van het geïnspireerde Oude Testament. Zij vormen geen deel van de Bijbel! *De Bijbel is zonder deze VOLLEDIG.*

De Septuagint was niet het enige Griekse Oude Testament

Er is ruimschoots bewijs voorhanden dat in aanhalingen in het Nieuwe Testament de apostelen niet de Septuagint gebruikten

als zijnde de enige Griekse vertaling van het Oude Testament. TWEE VAN ELKE DRIE AANHALINGEN VAN HET OUDE TESTAMENT DIE IN HET NIEUWE TESTAMENT GEVONDEN WORDEN, STEMMEN NIET WOORDELIJK OVEREEN MET DE LEZING VAN DE SEPTUAGINT. „Paulus was bekend met andere Griekse teksten”, verklaart Ellis op blz. 15 van zijn boek, *Paul's Use of the Old Testament*. Op blz. 19 geeft hij verder toe: „Paulus maakte gebruik van verschillende vertalingen of overzettingen die aan zijn lezers bekend waren”. In de tijd van de apostelen waren er klaarblijkelijk verscheidene onderling verschillende vertalingen in het Grieks van het Oude Testament beschikbaar. Hoewel de eerste vijf boeken van de Septuagint oorspronkelijk door de joden werden goedgekeurd om in het Grieks gelezen te worden, raakten de overige boeken zó verminkt dat de joden tenslotte hun volk verboden nog maar iets van de Septuagint te gebruiken. Talrijke aanhalingen uit Daniël maken het duidelijk dat de apostelen die in het Grieks schreven, ook vertalingen gebruikten die verschilden van de Septuagint in de eerste eeuw na Christus. Geen wonder dat Kenyon op blz. 32 van zijn boek *The Text of the Greek Bible* schreef dat de apostelen „gebruik maakten van een andere, oudere vertaling waarvan wij overigens geen kennis hebben; want er komen verscheidene [non-Septuagint] lezingen voor in het Nieuwe Testament, vooral in de aanhalingen van Daniël, in Openbaring en de Hebreeënbrieff. Er moet daarom . . . een andere dan de LXX [Septuagint] in de eerste eeuw voorhanden geweest zijn . . .”

Andere ontbrekende boeken?

Sommige sekten beweren tegenwoordig dat er „ontbrekende boeken van de Bijbel” bestaan waaruit Jezus en de apostelen citeerden. Maar let op! In Handelingen 17:28 haalt Paulus terloops heidense dichters aan. En in Titus 1:12-13 citeert hij weer niet-christelijke Kretenzische godsdienstige leiders. Dit betekent zeer zeker niet dat de apostelen hun sanctie aan deze heidense dichters verleenden! Tegenwoordig halen wij vaak nauwkeurige historische bronnen aan — precies zoals in dit artikel gebeurd is — maar dit betekent niet dat wij de werken waaruit deze aanhalingen ontleend zijn, als door God geïnspireerd erkennen.

Op dezelfde wijze citeerden Jezus en apostelen historisch materiaal dat door de joden sinds de dagen van Ezra en Nehemia bewaard was. Maar dat betekent nog niet dat de werken waaruit

deze aanhalingen werden geciteerd door alle generaties heen door de joden bewaard moesten worden. Alleen die bepaalde aanhalingen die Christus en de apostelen noodzakelijk achtten zijn nu in het Nieuwe Testament bewaard gebleven.

God inspireerde de profeten uit de oudheid Zijn boodschap niet alleen aan hun generatie door te geven, maar aan alle generaties. Veel van het materiaal dat zij voor hun generatie schreven was niet bestemd om te worden bewaard. God leidde hen ertoe die bepaalde onderwerpen te selecteren waarvan alle generaties op de hoogte dienden te zijn. En wat zijzelf niet reeds voor ons hadden bewaard in de drie afdelingen van het Oude Testament — de wet, de profeten en de psalmen — hebben Christus zelf en de apostelen voor ons als aanhalingen in het Nieuwe Testament behouden. *Maar let erop dat geen van deze nieuwtestamentische aanhalingen uit de apocriefen komen.*

Deze frauduleuze boeken, die in de officiële joodse gemeenschap geen gezag hebben, waren hoofdzakelijk het werk van de joodse sekte die als de Essenen bekend staat. (Voor bewijs zie het artikel „Apocrypha” in *The International Standard Bible Encyclopedia*.) De Essenen waren een ascetische joodse groep die over het algemeen beïnvloed waren door heidense mysteries. Ten einde hun heidense praktijken te rechtvaardigen stelden zij in het geheim frauduleuze boeken samen in de naam van Henoch en anderen in een poging hun leerstellingen die ze van de heidenen hadden overgenomen te rechtvaardigen.

Het Nieuwe Testament is ook VOLLEDIG

Toen de joden in de nieuwtestamentische tijd de boodschap van Jezus Christus en Zijn apostelen weigerden aan te nemen, verwekte Jezus de apostel Paulus om naar de Griekse wereld te gaan om daar Zijn nieuwtestamentische boodschap voor ons in het Grieks te laten bewaren.

De meeste mensen zijn zich er niet van bewust dat als het Nieuwe Testament naast het Oude wordt gelegd, de Bijbel IN ZEVEN AFDELINGEN VOLLEDIG IS: de wet, profeten, psalmen, evangeliën, handelingen, brieven en openbaring. Dit geeft een verbazingwekkende ZEVENVOUDIGE INDELING van de boeken van de Bijbel. Zeven is Gods getal van volledigheid. Met deze zeven afdelingen van de Bijbel is Gods Boek volledig.

Het Nieuwe Testament werd aan de Grieken ter bewaring gegeven. Maar God leidde de apostelen ertoe om te beslissen van welke boeken de Grieken erfgenaam zouden zijn.

Let op dat Paulus in 1 Timotheus bevestigt dat de evangeliën geïnspireerd waren. Paulus haalt de woorden „de arbeider is zijn loon waardig” als schriftuurlijk aan. Dit citaat is nergens in het Oude Testament te vinden. Het staat in het zevende vers van het 10e hoofdstuk van het evangelie van Lukas.

In 2 Petrus 3:15-16 worden de brieven van Paulus op één lijn gesteld met het Oude Testament en ze worden aangeduid als „Schriften”.

Een vergelijking van het boek Genesis met het boek Openbaring zou afdoende bewijs zijn dat *het boek Openbaring bestemd was het laatste boek van de Bijbel te zijn*. En als laatste waarschuwing geen ander boek toe te voegen, werd Johannes door God geïnspireerd te schrijven (Openb. 22:18-19): „Want ik betuig aan een ieder, die de woorden der profetie van dit boek hoort: Indien iemand tot deze dingen toedoet, God zal hem toedoen de plagen, die in dit boek geschreven zijn. En indien iemand afdoet van de woorden van het boek van deze profetie, God zal zijn deel afdoen uit het boek des levens, en uit de heilige stad, en uit hetgeen in dit boek geschreven is.”

Het N.T. werd voorzegd in het Oude Testament

In het Oude Testament zelf werd geprofeteerd dat de discipelen degenen zouden zijn die de canon zouden afsluiten — d.w.z. zij zouden het aantal boeken waaruit de Bijbel bestaat, voltooien. Zie Jesaja 8:16: „*Bind de getuigenis toe; verzegel de wet ONDER MIJN LEERLINGEN*”. „Binden” komt van het Hebreeuwse woord dat „voltooien” betekent. De apostelen werden gebruikt om de getuigenis van Jezus Christus te voltooien.

De nieuwtestamentische Kerk heeft „de getuigenis van Jezus” (Openb. 12:17). Het was eveneens door de discipelen van Jezus Christus dat Gods goedkeuring werd gehecht aan die wetten, die voor eeuwig bindend voor christenen zijn.

Ja, we kunnen het weten! De Bijbel is VOLLEDIG! Geen enkel boek van de Bijbel is verloren geraakt. Geen enkel ontbreekt. De boeken van de Bijbel zoals u ze in de Statenvertaling vindt, vormen de volledige Bijbel! □

AANVULLENDE LECTUUR

U zou nu de volgende boekjes moeten lezen: *Bestaat God?* en *Waar toe bent u geboren?* Deze boekjes worden gratis aangeboden als een educatieve dienst in het algemeen belang.

De ECHTE WAARHEID

Als u nog niet geabonneerd bent op het unieke nieuws- en familieblad *De ECHTE WAARHEID*, vraag dan een gratis abonnement aan. Dit tijdschrift bevat op de Bijbel gebaseerde artikelen, waardoor het ware Evangelie met kracht gepredikt wordt.

NIEUW ADRES:
POSTBUS 444
8300 AK NIEUWEGIN

„VERSTAAT U WAT U LEEST?“

Wanneer u de Bijbel leest, vindt u die dan *moelijk* te begrijpen — ja, zelfs **VERWARREND**? Zo ja, dan bent u de enige niet — de meeste mensen begrijpen de Bijbel heden ten dage niet!

Hoe komt dat?

Een belangrijke oorzaak ligt in het feit dat niet alle waarheid met betrekking tot een bepaald onderwerp op slechts één plaats in de Bijbel aangetroffen wordt. Ten einde het Woord van God te kunnen **BEGRIJPEN**, moet u **ALLE** teksten die op een bepaald onderwerp slaan bijeenbrengen. „Hier een weinig, daar een weinig“! (Jes. 28:10, 13.) Alleen wanneer alle teksten bijeengenomen worden, kunt u *werkelijk* leren wat de Bijbel zegt.

Dat is de reden waarom wij de **SCHRIFTELIJKE CURSUS** van Ambassador College aanbieden. Deze unieke cursus voor bijbels begrip, samengesteld door de Theologische School van Ambassador College, vertegenwoordigt een totaal *verschillende* wijze van bijbelstudie. Deze cursus maakt het *gemakkelijk* de Bijbel te begrijpen. Hij laat zien dat de Bijbel de **GRONDSLAG** van alle kennis is. Hij verklaart ook waarom miljoenen mensen de Bijbel *totaal* misverstaan hebben en waarom zelfs de meeste geestelijken de Bijbel niet begrijpen.

Elke les is ontworpen om u door een systematische, diepgaande studie van uw eigen Bijbel te leiden, waarbij de Bijbel uw enige leerboek is. Verscheidene onderwerpen die voor u in deze tijd van levensbelang zijn, worden *aan de hand van de Bijbel* grondig behandeld en uiteengezet in een serie van maandelijkse lessen. Er zijn geen taken aan verbonden en u hoeft geen proefwerken in te sturen. U kunt zelf thuis nagaan hoe u met de cursus voortdort. Bovendien zijn er voor u geen enkele kosten aan verbonden — deze cursus is absoluut *gratis*! Schrijf naar Ambassador College, Postbus 333, 3500 AH Utrecht, Nederland. U zult er geen spijt van hebben!

NIEUW ADRES:
POSTBUS 444
3430 AK NIEUWEGEIN

REGIONALE KANTOREN

Nederland en België: Postbus 333, 3500 AH Utrecht, (Nederland)

Verenigde Staten: P.O. Box 111, Pasadena, California 91123

Canada: P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2

Canada (Frans): B.P. 121, Succ. A, Montreal, P.Q. H3C 1C5

Mexico: Institucion Ambassador, Apartado Postal 5-595, Mexico 5, D.F.

Zuid-Amerika: Institucion Ambassador, Apartado Aereo 11430, Bogota 1, D.E., Colombia

Caribisch gebied: P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

Engeland, Europa en Midden-Oosten (Engels): P.O. Box 111, St. Albans, Herts. AL2 2EG, Engeland

Frankrijk, Zwitserland en België (Frans): Le Monde à Venir, Case Postale 10, 91 rue de la Servette, CH-1211 Genève 7, Zwitserland

Duitsland: Postfach 1129, D-5300 Bonn 1, West-Duitsland

Denemarken: Box 211, DK-8100 Arhus C

Noorwegen: Box 2513 Solli, Oslo 2

Zweden: Box 5380, S-102 46 Stockholm

Australië: P.O. Box 202, Burleigh Heads, Queensland 4220

Nieuw-Zeeland en Polynesië: P.O. Box 2709, Auckland 1, Nieuw-Zeeland

Filippijnen: P.O. Box 2603, Manila 2801

Israël: P.O. Box 19111, Jeruzalem

Zuid-Afrika: P.O. Box 1060, Johannesburg 2000

Rhodesië: P.O. Box U.A.30, Union Ave, Salisbury

Nigeria: PMB 1006, Ikeja, Lagos State

Ghana: P.O. Box 9617, Kotoka International Airport, Accra

Kenia: P.O. Box 47135, Nairobi

Mauritius en Seychellen: P.O. Box 888, Port Louis, Mauritius

**NIEUW ADRES:
POSTBUS 444
3430 AK NIEUWEGEIN**

DIT BOEKJE WORDT IN HET ALGEMEEN BELANG GRATIS UITGEGEVEN DOOR DE WORLDWIDE CHURCH OF GOD.

Het wordt mogelijk gemaakt door de vrijwillig gegeven tienden en bijdragen van de gemeenteleden en anderen die zich geroepen voelen het werk van de Kerk te steunen. Bijdragen worden dankbaar aanvaard. Ieder die op vrijwillige basis wil meehelpen in dit wereldwijde Werk van God, is van harte welkom als medewerker aan dit belangrijke streven — het evangelie aan alle volken te verkondigen — deel te nemen.